TÝDENÍK

politika

ROČNÍK I.
ČÍSLO 40 cena 3,70,-

ČTVRTEK 31.10. - 6.11. 1991

SOUKROMÝ LIST PRO POLITIKU A EKONOMIKU

...včera v noci na Václavském náměstí.

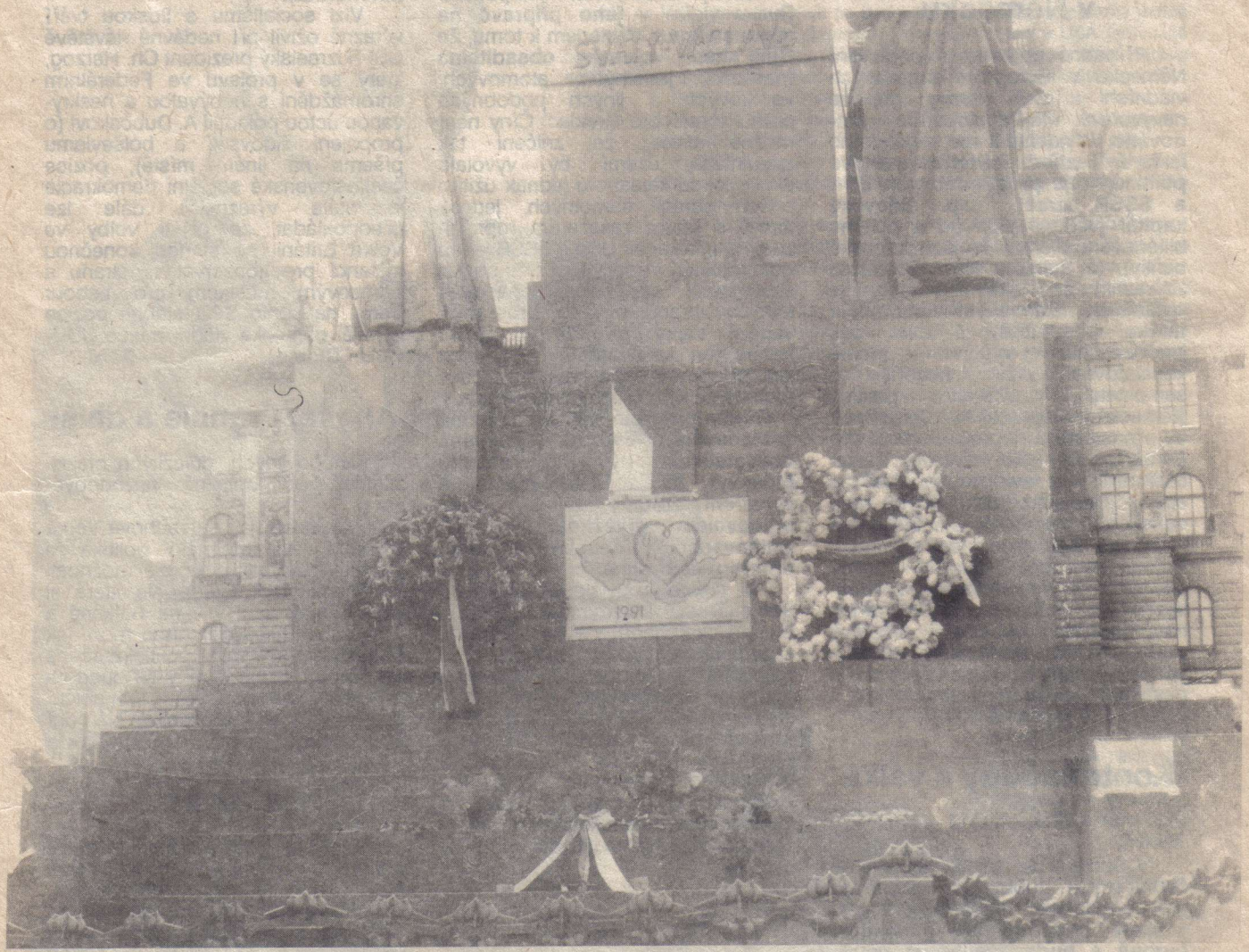

Kůň bronzový, kůň Václavův,
se včera v noci řítil
a kutže kopí potěžkal.
Myslete na chorál.
Malovčrně.
Myslete na chorál.

Vývoj světové politiky na konci 20. století

- **Jsou obavy USA z možného ovládnutí Evropy Německem skutečné či předstírané?**
- **Jakou úlohu bude Německo sehrávat v dalším mezinárodně-politickém vývoji?**
- **Do jaké míry je ovladatelné velmocenskými zájmy, resp., jak dalece je ochotno přizpůsobit se oněm zájmům?**
- **Zapadá do kontextu těchto otázek i daná podoba československo-německé smlouvy a nedávná návštěva izraelského prezidenta Ch. Herzoga v ČSFR?**

To je několik zásadních, aktuálních problémů, které se v následujícím komentáři pokusím podrobněji rozebrat.

Výše uvedené vymezení oněch problémů jsem nezvolil náhodně už proto, že spolu velmi úzce souvisí, přesněji řečeno - jsou od sebe neoddělitelné a jak si za okamžik ukážeme, vymezení souvislostí z pohledu celosvětové politiky je ještě mnohem širší a obsáhlejší.

Židovský kapitál v Německu

Případné dominantní postavení Německa v Evropě v amerických vládních kruzích obavy nejenže nevyvolává, **ale je dokonce vyžadováno**. Vyjdeme-li ze základního faktu, **že rozhodující roli ve světové politice hraje prostřednictvím USA a SSSR Izrael, resp. židovský kapitál** (věřitelé jednoho a půltého biliónového dluhu USA jsou židovské banky), je nutné v této souvislosti zdůraznit, **že také Německo je ovládáno židovským kapitálem takřka absolutně**. Z toho pak jednoznačně vyplývá prosté konstatování, že hovořit o samostatné, nezávislé politice Německa je naprosto iluzorní. (Opak by představoval nebezpečí nikoli pro Evropu, ale pro světový establishment - z evropských států ze strany Německa bezpochyby nejvážnější; proto to muselo být právě Německo, které bylo prostřednictvím Hitlera a spol. zneužito zájmy sionismu k vyvražďování předem vybraných, nepotřebných Židů, a tak na dlouhá desetiletí účelově poznamenáno 6 milióny zavražděných občanů židovského původu a desítkami miliónů vlastních lidí i příslušníků jiných národů.)

Kontrola ropy a válka s Čínou

V souladu se zájmy sionisticko-zednářských lobby se Německo pravděpodobně stane **garantem veškeré hospodářské činnosti v Evropě a bude zásobovat potravinami Rusko, které bude na své jižní hranici kontrolovat dění na Blízkém východě tak, aby si USA a Izrael udržely kontrolu nad ropnými zdroji a tím paralyzovaly hospodářský vliv a průnik Japonska, které 95 % ropy dováží právě z oblastí Blízkého východu.**

Druhý důvod potravinové pomoci Rusku vidím v **jeho přípravě na válku s Čínou**. Vzhledem k tomu, **že Čína není vojensky obsaditelná** (nasazení jaderných, atomových, vodíkových a jiných podobných druhů zbraní pro likvidaci Číny není možné proto, že zničení tak rozsáhlého území by vyvolalo ekologickou katastrofu jednak užitím oněch zbraní samotných, jednak téměř s jistým zasažením ropných zdrojů), překládají USA a SSSR jednu odzbrojovací iniciativu za druhou (ve skutečnosti se zbavují nepoužitelných zbraní) a **jako prostor k vedení války připadá v úvahu jedině ten za Uralem**. Pro úplnost jen připomenu, že veškerá ruská armáda na Sibiři zůstala nedotčena.

Postupné, ale velice důsledné zbídačování Evropy (zejména obyvatelstva bývalých satelitů Moskvy) je účelově cílené k vytváření armády dělníků, resp. pracovních příležitostí v již zmiňovaném budoucím válečném prostoru za Uralem.

V těchto souvislostech předají Spojené státy kontrolu nad Evropou Rusům, kteří jsou zde nejdokonaleji zabydleni a samy upřou svoji "kontrolní" pozornost na Latinskou Ameriku a Japonsko. (Text státní smlouvy mezi ČSFR a SRN má tedy samozřejmě svůj zásadní význam a jedním z hlavních cílů návštěvy izraelského prezidenta v Československu bylo zřejmě projednání transformace amerického židovského kapitálu přes Německo do východní Evropy.)

Socialismus s lidskou tváří

Ze všeho, co zde až dosud bylo o budoucím vývoji Evropy řečeno, je zřejmé, **že příští politická orientace našeho kontinentu bude socialistická, resp. sociálně demokratická (v TP jsme se o tom zmiňovali už mnohokrát).**

Vizi socialismu s lidskou tváří výrazně oživil při nedávné návštěvě ČSFR izraelský prezident Ch. Herzog, který se v projevu ve Federálním shromáždění s nebývalou a neskrývanou úctou poklonil A. Dubčekovi (o propojení židovství a bolševismu píšeme na jiném místě), pozice československé sociální demokracie je stále výraznější, dále lze předpokládat, že příští volby ve Velké Británii se stanou konečnou instancí pro konzervativní stranu a odrazovým můstkem pro Labour Party, na konto SPD slábne pozice nynější německé vládní frakce CDU-CSU-FDP atd.

Anglie, Francie a další

Mnoho jiných, důležitých otázek zůstává pochopitelně nezodpovězeno.

Například, jak se zachová **Velká Británie**, jejíž imperiální politika se zhroutila (zbývají ji pouze možnosti kontinentálního styku), ale která si chce udržet svůj vliv na Balkáně a přístup ke Středozemnímu moři, jak se bude krystalizovat politická scéna **ve Francii**, do jaké míry se bude na orientaci francouzské zahraniční politiky podílet Le Penova Národní fronta apod.

Na závěr...

Přestože si jsem vědom toho, že apriorní tvrzení v politických prognózách nemají opodstatnění, dovolím si na závěr poznamenat, že výše nastíněný vývoj světové politiky vychází pouze z logických úvah a od skutečnosti by se v zásadě neměl odlišovat.

Josef Tomáš

PROČ PŘIJEL CH. HERZOG

Chceme-li znát odpověď na otázku, proč pozval V. Havel na oficiálnín návštěvu Československa izraelského prezidenta Chaima Herzoga, musíme přitom vycházet z informace, které se nám dostalo ze zdroje blízkého zpravodajským službám. Podle ní totiž **západní vládní kruhy včetně USA přestávají sympatizovat s naší současnou mocenskou garniturou**. Tento fakt sám o sobě nemění na podstatě polistopadového scénáře vůbec nic, ale podává vysvětlení Herzogovy návštěvy u nás.

Nynější režim na čele s prezidentem Havlem, vědom si zřejmě výše uvedené skutečnosti (tzn. vědom si rovněž následků z toho plynoucích), do které ho přivedly doslova amatérské politické chyby při plnění svěřených protistátních a protinárodních úkolů (právě onen amatérismus, nikoli samozřejmě cílená protistátní politika vede západ k počínajícímu odklonu a nedůvěře) se ocitá ve značně svízelné situaci a všemožně a usilovně hledá finanční zdroje, které by alespoň do příštích parlamentních voleb (a když ne do voleb, tak alespoň ještě chvíli; uvědomme si, **že politika polistopadových dočasníků vychází z cikánské mentality: teď jsi u koryta, teď urvi, co můžeš**) udržely sociální situaci bez vážnějších masových nepokojů, které by mohly přerůst ve spravedlivé zúčtování s vlastizrádci. Jak jsme zjistili, Havel požádal v této souvislosti amerického prezidenta již dvakrát o návštěvu a Bush dvakrát odmítl. O poskytnutí půjčky by totiž musel požádat Kongres a ten by ji vzhledem k nedávným zkušenostem a z nich pramenící nedůvěry v naše státní představitele, rozhodně odmítl.

Proto se Havel musel obrátit na izraelského prezidenta, protože jedině ten může intervenovat u soukromých židovských bank v USA (americké bankovnictví je zcela ovládáno židovským kapitálem). Proto přijel Herzog do Československa přávě bezprostředně před Havlovou návštěvou USA.

Zda Havel - vystrašený z možného vlastního konce, ve Spojených Státech uspěje či nikoli, ukáže blízká budoucnost - **konkrétně projednávání státního rozpočtu na příští rok.**

Výsledná podoba státního rozpočtu nám zároveň předloží další osud Československa z pohledu státoprávního uspořádání.

Rozpad republiky je podle mého názoru pouze otázkou času a způsobu provedení. Čas je do značné míry předurčen **přijetím státní smlouvy** mezi oběma národními parlamenty a **způsob provedení bude obsažen ve smlouvě samé** a formulován asi tak, že k zániku společného státu či k rozpadu federace postačí, **když svrchovanost vyhlásí pouze jeden z národních parlamentů**, což učiní SNR. Výsledky referenda, které - ukuteční-li se, budou s největší pravděpodobností hovořit pro zachování Československa, jsou tedy pouhou manipulací s časem (viz. TP č. 36).

Význam přijetí státní smlouvy vidím v **přípravě ústavního a právního základu pro odtržení Slovenska.** Alternativní koncepce nadiktována Mečiarovi - tzn. bez onoho ústavního a právního podkladu, nemohla být nakonec realizována z důvodů, o nichž jsme se podrobněji zmiňovali v TP č. 36. Proto byl Mečiar stažen do pozadí a nahrazen druhou alternativou - Čarnogurským, **jehož KDH má pro tento alternativní způsob ve svém programu právě uzavření státní smlouvy.**

Konečná verze státního rozpočtu na rok 1992 nám tedy téměř se stoprocentní jistotou odpoví na otázku, co nás v nejbližší době očekává.

J. Tomáš

Spása nebo krádež?

(převzato z časopisu East Europeaan Reporter, léto 1991)

Oznámení z konce minulého roku, že státem vlastněná automobilka Škoda se spojí s Volkswagenem, bylo přivítáno nadšeně jak v Československu, tak v zahraničí. Nejen jako báječný osud pro samotnou Škodovku, ale i jako znamení dosud nevídané rozhodnosti vlády v ekonomických věcech. Přesto ekonom František Nepil, působící v londýnské City, vyhlásil své mínění vycházející jednak z porovnávací bilance obchodu samého a jednak z obchodní transakce, a svými úvahami o současném československém vedení otevřel spor, ve kterém nepochybně **jeho strana nebyla slyšena ...**

Ne všechny hospodářské transakce uzavírané současnou československou vládou uniknou bedlivé pozornosti západních finančních odborníků. Příležitostně se ozývají hlasy, že čs. stát draze zaplatí za některé z probíhajících, náhlých pohybů v jeho ekonomice. **František Nepil vyjádřil závažné pochybnosti o prodeji československé automobilky Škoda německé firmě Volkswagen. Z hlediska profesionálního západního finančníka tato transakce, která může posloužit jako příklad rozprodávání československých výrobních prostředků západnímu kapitálu,** trpí, jak se zdá, početnými závažnými chybami.

Nepil srovnává prodej automobilky Škoda s podobnými privatizačními projekty v Británii. Tam by byl projekt pod stálou pozorností a dohledem sdělovacích prostředků a nezávislých odborníků. Považovalo by se za samozřejmé, **že firma musí být prodána za cenu blízkou té, které by bylo možno dosáhnout na volném trhu. Zároveň by daná cena musela odrážet skutečnou hodnotu výrobních prostředků firmy. Jestliže by tato zásada nebyla dodržována, projekt by přerostl ve skandál.** Před každou privatizací britská vláda zveřejňuje podrobné informace o společnosti, která má být privatizována, v rozsahu několikaset-stránkového dokumentu. Zároveň zveřejňuje brožuru obsahující souhrn položek. Obě tyto publikace se rozšiřují mezi několik miliónů individuálních zájemců. Na neštěstí nic z toho se neudálo v případě privatizace čs. automobilky Škoda. **Většina informací o automobilce zůstala nedostupných až do dne konečného rozhodnutí.** Přesné údaje nebyly nikde publikovány. Privatizační projekt nebyl předložen k veřejné diskusi. Cena továrny nebyla určena tržními silami, ale byrokraticky, malou skupinou československých vládních úředníků a politiků. Podle Nepilova pohledu byly silně porušeny základní demokratické postupy.

Jestliže se pokusíme složit dohromady těch několik dostupných informací, vynoří se znepokojivý obraz, který žádný vládní činitel nemůže nebrat v úvahu. Českoslovenští činitelé a Volkswagen se shodli na ustavení podniku typu "joint venture", do kterého je Volkswagen povinnen postupně investovat 1,2 miliardy DM. Československo investuje všechny výrobní prostředky automobilky Škoda.

Protože investice firmy Volkswagen má být rozložena na několik let, je ve skutečnosti nižší než 1,2 mld. podle dnešních cen. Tato investice bude reálně nižší než 1 mld. DM. Nad to ještě - podle zpráv v západním tisku - **je československá vláda zavázána odepsat všechny dluhy automobilky Škoda**. Takže Volkswagen nebude mít žádné závazky, které by musel vyplácet. **Zároveň dostane 70 % podílů v nové společnosti**. Výpočtem zjistíme, že výrobní prostředky Škodovky byly ohodnoceny asi na 400 miliónů DM.

Československá vláda souhlasila, že poskytne novému "joint venture" významnou daňovu úlevu. To je další značná investice čs. strany do projektu. Škoda vyrábí asi 200 tisíc vozů ročně. Výroba jednoho stojí asi 10 tisíc DM, takže roční výroba této továrny představuje asi 2 miliardy DM. Jestliže nezdaněný zisk společnosti bude pouze 10 % roční hodnoty výroby, tedy ročně 200 milionů DM, bude daňová úleva obnášet minimálně 20 miliónů DM ročně. Za deset let tedy získá od čs. státu prostřednictvím daňové úlevy nejméně 200 milionů DM. A to je krajně zdrženlivý odhad. Ale hodnota čs. továrny byla vyjádřena částkou 400 miliónů DM a tato částka vlastně zahrnuje hodnotu daňové úlevy již předpokládané a obnášející 200 miliónů. **Z toho vyplývá, že výrobní prostředky Škodovky nebyly odhadnuty na více než pouhých skromných 200 miliónů DM.**

K tomu kontrola nad novým "joint venture" bude plně v rukou Volkswagenu, jelikož ten bude vlastnit více než 50 % podílů, a bude se těšit zcela neomezené svobodě rozhodování. Může se stát, že se Volkswagen rozhodne zastavit placení jakýchkoli podílových dividend ve prospěch nového "joint venture". **Takže československý podíl 30 % má cenu asi jen toho, co Volkswagen milostivě poskytne.**

Z uvedeného vyplývá, že investice 1 miliardy DM, kterou Volkswagen investuje, se jenom v rámci této německé firmy přemístila z jedné kapsy do druhé. Volkswagen získal výrobní prostředky a plnou vládu nad jednou z největších a nejlépe vybavených továren výměnou za - **ve skutečnosti zcela nic** -, v nejlepším myslitelném případě za 200 miliónů DM.

Cena výrobních prostředků Škodovky se dá odhadnout reálně nejméně na 3 miliardy DM, což se pokusíme předvést následujícím výpočtem: Prostředky firmy Volkswagen se odhadují asi na 60 miliard DM, a to je přibližně rovnocenné hodnotě celkové roční výroby společnosti. Jelikož Volkswagen je vyjímečně efektivní podnik, dokáže svých prostředků využívat lépe než Škodovka. Takže Volkswagen potřebuje pro dosažení hrubého produktu v hodnotě 1 DM menší hodnotu výrobních prostředků než Škodovka. Volkswagen potřebuje na 1 DM produktu 1 DM hodnoty výrobních prostředků. F. Nepil odhaduje, že Škodovka potřebuje přinejmenším hodnotu 1,5 DM na 1 DM produktu.

(Z jiného hlediska ovšem Škodovka může být mnohem výnosnější podnik než Volkswagen, protože platy dělníků jsou nekolikrát nižší než u Volkswagenu.)

Takže prostředky Škodovky musí být alespoň o 50 % vyšší než je jednoroční hodnota výroby, tzn. minimálně 3 miliardy DM.

Z uvedeného vyplývá, že když československá vláda prodala automobilku Škoda za 200 miliónů DM, vzdala se jménem československých daňových poplatníků částky 2 miliardy 800 miliónů DM. Každá osoba, žijící v České republice včetně nemluvňat, takto dotovala Volkswagen částkou nejméně 280 DM!!

F. Nepil, když takto odhaduje tržní cenu automobilky Škoda prostřednictvím výpočtu založeného na výrobních prostředcích, dělá to proto, že se chce přidržet co nejzdrženlivějšího způsobu odhadu. Existují ovšem ještě různé jiné způsoby určování tržní ceny podniků.

Nepil dokazuje, že hodnota materiálu, distribuční síť a hodnota licencí na výrobu jednoho vozu Favorit odpovídá přibližně prostředkům, potřebným pro výrobu jednoho malého vozu VW Polo. Proč

bychom měli předpokládat, že Volkswagen potřebuje na výrobu jednoho vozu Polo výrobní prostředky v hodnotě 10 tisíc DM, zatímco Škoda potřebuje na výrobu jednoho vozu Favorit prostředky v hodnotě pouze 1 tisíce DM? **To je totiž odhad, který poskytli československé vládě její odborní poradci!!**

(Třicet procent favoritů se dosud vyváželo, a poptávka po nich z ciziny není dosud plně uspokojena.)

Nepil dochází k závěru, že československá vláda prodala Škodovku za cenu nižší, než kolik by dostala v západním tržním prostředí firma propadlá bankrotu!!

ČEHO SE BOJÍ?

František Nepil nabídl kritický článek o privatizaci automobilky Škoda **pražskému týdeníku Přítomnost**. (Předchozí pokusy uveřejnit něco na toto téma v československém tisku byly všechny odmítnuty, což činí dojem velmi konzervativního myšlenkového konsensu ve všech sdělovacíh prostředcích, a ten neposkytuje žádnou příležitost neortodoxním pohledům.) Vydavatelé týdeníku Přítomnost raději postoupili článek československým úřadům, aby si vyžádali vyjádření. Úřady reagovaly vydáním dokumentu, který zde uvádíme v plném znění a doplňujeme poznámkami Františka Nepila (**vysazenými tučně**).

OFICIÁLNÍ STANOVISKO ČS. ÚŘADU K ČLÁNKU FRANTIŠKA NEPILA: How much did Škoda go for

Ústředním motivem celého článku je obviňování české vlády za špatné provedení privatizace továrny na automobily Škoda v Mladé Boleslavi a za neuveřejnění tohoto privatizačního záměru. Žádné z obou obvinění není pravdivé.

Autor článku mluví o privatizaci firmy Škoda Mladá Boleslav, ale ve skutečnosti byla založena nová firma se zahraniční účastí, což je něco zcela jiného.

■ Byla to skutečně privatizace, protože firma vlastněná státem se stala firmou vlastněnou soukromě.

Automobilka Škoda nebyla prodána, ale byla založena nová společnost typu "joint venture". Firma Škoda investovala svůj podíl do této společnosti a stejně učinil i cizí partner.

■ Je zcela zjevné, že to byl prodej. Následující jednoduchý příklad osvětlí problém: Ve spojení ještě s někým založím společnost; já do této společnosti investuji svůj dům a druhá osoba obnos 100 liber. Jestliže druhý potom dostane polovinu podílu společnosti, bude zjevně vlastnit polovinu majetku společnosti, to je polovinu domu a polovinu částky 100 liber, stejně jako já. To znamená, že já nyní vlastním místo poloviny svého domu částku 50 liber, čili že jsem prodal polovinu domu za 50 liber.

Ocenění těchto investičních podílů nebylo provedeno jako subjektivní akt, ale prostřednictvím soutěže mezi dvěma cizími partnery.

■ Výběr mezi dvěma špatnými nabídkami není skutečný výběr prostřednictvím soutěže. Soutěž neexistuje pouze mezi dvěma kupci, ale také mezi kupcem a prodejcem. Od prodejce očekáváme, že zajistí takové podmínky prodeje, které přinesou tu nejvýhodnější dosažitelnou cenu. Soutěž předpokládá nejen to, že srovnáme navzájem dvě nabídky, ale také že tyto nabídky porovnáme s jinými podobnými prodeji na trhu. Jelikož v Československu není trh kapitálu, je nutné přijmout srovnání z trhů mezinárodních, např. prodej španělské firmy SEAT firmě VW. To jsem ve svém článku provedl.

Samozřejmě byl vybrán partner, který nabídl výhodnější podmínky.

■ Podrobnosti nabídek jak Volkswagenu, tak Renaulta nikdy nebyly zveřejněny. Nebyly zveřejněny ani informace o prostředcích automobilky Škoda (např. zboží v prodeji). Tak není možno psoudit, zda nabídka VW byla výhodnější. Není dosažitelná žádná informace o tom, kdo dělal výběr mezi nabídkami, jaká byla jeho dobrozdání a jak obhájil správnost svého výběru.

Obvinění namířené proti vládě, že nepublikovala svůj záměr privatizovat, je nepravdivé. Československá veřejnost si byla vědoma od samého začátku roku 1990, že ve věci budoucnosti automobilky Škoda má být nalezen cizozemský partner pro další rozvoj prostřednictvím veřejné soutěže, které se může zúčastnit kterýkoli cizozemský výrobce automobilů.

■ Hledat cizozemského partnera není totéž jako prodat firmu. Partner není podřízená složka. Hledat cizího partnera neznamená darovat 70 % prostředků a úplnou kontrolu nad společností cizí firmě prakticky zadarmo. Zamýšlená privatizace autmobilky Škoda nebyla nikdy uvedena ve vládním volebním programu.

Výběr nejvhodnějšího partnera byl proveden zahraničními konsultanty Price Waterhouse, English Investment Bank, Credit Suisse First Boston a Investiční bankou Praha. Tyto firmy doporučily pro výběr dvě automobilky, t.j. Volkswagen a Renault. Obě dvě firmy splnily nejlépe podmínky soutěže, jmenovitě: Zvýšení výroby asi na dvojnásobek současné úrvoně, další zapojení československých subdodavatelů, poskytování nových pracovních příležitostí, poskytnutí kapitálu pro další rozvoj a podržení obchodní značky Škoda.

■ Na to, aby byly splněny tyto podmínky, nebylo třeba prodávat firmu. Škodovka mohla splnit tyto podmínky tak, jak byla, protože je vysoce konkurenceschopná na západním trhu díky nízkým platům zaměstnanců.

V druhé polovině roku 1990 bylo poslední kolo soutěže podrobně sledováno televizí, rozhlasem a tiskem, nejen v rámci Československa, ale také v jiných evropských zemích. Soutěž vyhrál VW. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno nejen konzultačními firmami, ale celou řadou odborníků.

■ Sdělovací prostředky nikdy nezveřejnily přesné údaje. "Celá řada odborníků" je anonymní útvar. Jejich dobrozdání a zákulisní informace, o které se tato dobrozdání opírají, jsou veřejnosti nedostupné.

Obvinění vlády a konsultačních firem z nesprávného výběru je subjektivní, protože mínění pana Nepila je v nesouladu s fakty a se závěry desítek expertů. Lepší partner neexistoval.

■ Nikdo neprokázal, že mít partnera je nezbytné. Nikdo neprokázal, že Volkswagen je lepší než Renault. Nikdo neprokázal, že by se neobjevil nějaký lepší partner, kdyby Škodovka byla nabízena na volném a fungujícím kapitálovém trhu. Nejdůležitější ze všeho je, že se neprokázalo, že Škodovka byla prodána za cenu souměřitelnou s cenou, určovanou volným trhem.

Důkazem, že celá transakce byla úspěšná, je to, že mezinárodní finanční kruhy a odborné časopisy ji doporučily jako vysoce výhodnou pro československou stranu (viz. příloha).

■ Žádná příloha není připojena. Mezinárodní odborný tisk nemá k dispozici žádné přesné údaje. Jakékoli pozitivní hodnocení se opírá o předpoklad, že celá východní Evropa je zbankrotovaná a ve zmatku. To zajisté není případ automobilky Škoda.

Je rovněž nepřijatelné kritizovat vládu za nezveřejnění všech zvláštních podrobností o celé transakci, protože jiné vlády takové informace také nezveřejňují. Jako např. v případě sloučení automobilek Renault a Volvo.

■ Je nepravdivým tvrzení, že jiné vlády nezveřejňují tento druh informací. Údaje o prostředcích firem Renault a Volvo jsou dokonale přístupné. Jejich bilance s každoročními výsledky podnikatelských činností byly

zveřejňovány po mnoho let. Jak ve Švédsku, tak ve Francii existuje plně fungující kapitálový trh, takže je možné snadno ověřit, zda transakce nepoškozuje jednu ze zúčastněných stran. Dluhy jak firmy Renault, tak firmy Volvo jsou stálým předmětem transakcí na kapitálovém trhu. Nad to ještě celá transakce byla pod bedlivým dohledem úřadů Evropského společenství.

Jenom zúčastněné společnosti mohou zveřejňovat tyto podrobnosti, jestliže dospějí k závěru, že zveřejnění nebude na škodu jejich budoucím zájmům. To je normální obchodní etika a je dobře, jestliže ji naše vláda respektuje.

■ **Majitel podniku rozhoduje, nikoli jeho manažer, zda má být informace o podniku zveřejněna. Rozhodně není "normální obchodní etika", když se utajuje hodnota prostředků a finanční výsledky podniků. Právě naopak - kterákoli firma, která by to udělala, by musela okamžitě propustit celou správní radu a její revizoři by nikdy nepodepsali její finanční výsledky, a osoby zodpovědné za takový podvod by byly neprodleně obviněny. Jestliže podíly jsou prodávány nebo kupovány na základě nezveřejněných informací, zakládá to skutkovou podstatu trestného činu nejen v celé Evropě, ale i v celém civilizovaném světě.**

Při výpočtu kapitálové struktury a hodnoty výrobních prostředků automobilky Škoda autor uvedl zcela nesprávné údaje, a tak podcenil blahodárný účinek této transakce pro Československo.

■ **To nebylo prokázáno.**

Konkrétní informace o kapitálové struktuře může být poskytnuta jedině správní radou nové společnosti.

■ **Konkrétní informace o kapitálové struktuře musí být podle zákona zveřejněny nejen správní radou nové společnosti a dohlížecím výborem.**

Informace o daňové úlevě a další výpočty pana Nepila jsou také značně nesprávné a neberou v úvahu závazky československé strany, učiněné při obchodu. Daňová úleva přiznaná této společnosti "joint venture" je ve shodě s československým právem a je udělována také jiným společnostem tohoto typu. Cílem zmíněného opatření je stimulovat příliv zahraničního kapitálu do Československa.

■ **Skutečnost, že daňová úleva je poskytována i jiným firmám, neznamená, že nebyla poskytnuta firmě Škoda. Možné je jen říci, zda byly mé výpočty správné, nebo nesprávné, jestliže je srovnáme s konkrétními informacemi o čs. účasti v tomto obchodě, po té co budou zveřejněny. Jsem přesvědčen, že moje výpočty jsou krajně zdrženlivé a že ve skutečnosti obdarování Volkswagenu bylo ještě významnější.**

Je také špatné tvrdit, že menšina (30 %) podílů nemá co říci při řízení podniku typu "joint venture". To je proti duchu zákona o akciových společnostech.

■ **Po patnácti letech zkušeností z práce na trzích kapitálu vím přesně, jaké slovo mají držitelé menšinových podílů, jestliže musí čelit podílníkům se 70ti % podílů: Přesně nulové.**

Tvrzení, že prostředky Škodovky by dosáhly na kapitálovém trhu vyšší ceny, je chybné.

■ **Rád bych viděl kapitálový trh, který by prodával podíly velké firmy za jednu desetinu hodnoty jejího kapitálu. Mé tvrzení se týká trhu, který by mohl a měl existovat v Československu. Je jednoduše nemyslitelné pro takový kapitálový trh, aby podhodnocoval prostředky jedné z nejrozsáhlejších a nejlepších firem v zemi do takové míry.**

Hodnota podniku Škoda Mladá Boleslav bez spojení s Volkswagenem by byla značně nižší a je sporné, zda by jeho obligace mohly být vůbec uvedeny na kapitálový trh a prodávány. Zahraniční investiční banka Credit Suisse First Boston zaujímá v této věci negativní stanovisko.

■ **Uvedená banka není nezávislým pozorovatelem. Tento typ privatizace jí přinesl mnohem větší příjem, než kolik by mohla získat jak od VW tak od Československa.**

Jelikož mnoho z autorových údajů je nesprávných, doporučujeme, aby článek nebyl zveřejněn. Časopis, který by takovou věc uveřejnil, vystavil by se nebezpečí soudního stíhání. Volkswagen by to mohl považovat za poškozování své pověsti a pověsti nové joint venturové firmy.

■ **Bez komentáře!!**

Přeložil: Petr Havránek
(Dem. str. Československa)

Skandální rozhodnutí ČNR

K neuvěřitelnému skadnálu došlo ve středu 9. října 1991 v České národní radě. Jak uvedla Lidová demokracie o den později:"... **V průběhu pléna zrušila ČNR vyhlášku zastupitelstva města Opavy, omezující prodej a rozšiřování tiskovin a věcí ohrožující mravnost...**". Jakkoli se to zdá být pouhým zlým snem, je holou skutečností, že většina poslanců ČNR vědomě pracuje na demoralizaci národa, dětí a mládež nevyjímaje. Na místo toho aby jako nejvyšší orgán státní moci republiky český parlament přísně dbal o mravní povznesení obyvatel, které zastupuje, a snažil se je ze všech sil chránit před veškerými zhoubnými vlivy, vadí mu již pouhé omezení prodeje a rozšiřování pornočasopisů a erotických prostředků.

Ptáme se - jakým právem? Neplatí snad pro paní a pány poslance v čele s dr. Burešovou ustanovení § 205 trestního zákona? Podle odst. 1 jmenovaného paragrafu: "**Kdo uvádí do oběhu nebo činí veřejně přístupnými tiskovinu, film, vyobrazení nebo jiný předmět, které ohrožují mravnost, nebo kdo takový předmět za tím účelem vyrobí nebo přechovává, bude potrestán odnětím svobody až na šest měsíců nebo nápravným opatřením nebo peněžitým trestem nebo propadnutím věci". Podle odst. 2 téhož paragrafu bude: "Odnětím svobody až na dvě léta potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 ve značném rozsahu, ohrozí-li takovým činem mravnost osoby mladší než 18 let, nebo spáchá-li takový čin výdělečně**".

Proti všem bodům citovaného paragrafu 205 se dnes a denně proviňují stovky a tisíce prodavačů nejrůznějšího pornografického zboží, aniž by městské a obecní úřady (o orgánech činných v trestním řízení již ani nemluvě) kdekoli zasáhly. A když alespoň k omezujícímu opatření přistoupil opavský městský úřad, resp. jeho zastupitelstvo, uskutečnil se zásah ČNR naopak protismyslně, proti němu.

Plénum ČNR svým cynickým a zvráceným rozhodnutím demonstrovalo již známý fakt, že v tomto státě zákon a spravedlnost neexistují! Špinavé peníze mafiánů, kriminalita cikánských band, nepotrestané zločiny předešlých komunistických vlád, a zvrhlost výrobců a distributorů pornomateriálů nejhoršího ražení mají vytvořeny podmínky beztrestnosti pod záštitou nejvyšších míst ve státě. **Nebo se snad mýlím, pane prezidente?**

dr. B. Klominský

Sionisté-antisemité nechtějí III. odboj

Když se globálně zamyslíme nad průběhem událostí v Československu od roku 1948 asi do roku 1960, začne nám svítat, proč nemůže být uzákoněn třetí odboj. Tzv. politická a umělecká avantgarda z první republiky, komunisté, se dostávají za pomoci Moskvy k moci. Ti, co jsou v čele únorových událostí de facto, i ti, kteří tahají za nitky z pozadí - např. Geminder, Reicin, Slánský, Pavel a známý specialista na puče Kriegel a také nestárnoucí a v nynějším Českém expresu oslavovaný podagrista Evžen Erban (Gottwalda snad jmenovat nemusím), jsou programoví sionisté, tedy antisemité. Na Pavla se dnes už bývalí studenti dobře pamatují, jak je při jejich tažení na Hrad osobně mlátil klackem po hlavě. Reicin měl v areálu Pražského hradu svůj proslulý Domeček, kde se vraždila a mučila naše důstojnická elita. Málokdo z nich už žije a zvěrstva osobně řízena a často Reicinem i prováděna, pochopitelně neradi připomínají. Jmenujme alespoň jednoho z těch, který kruté mučení přežil; dnes již mrtvého generála Miloše Žáka, jenž vedl v našich ruských legiích tzv. černý prapor. Prapor, na který bolševici a zejména ti, co je vedli do boje za vítězství Sovětů - sionisté, neradi vzpomínali. Černým praporem ho nazvali oni sami, nikdy nebyl poražen. Na jeho velitele však nezapomněli a pomstu na něm vykonal až po roce 1948 sionista Reicin.

Podívejme se nyní na seznamy popravených, čtěme jejich jména, seznamme se s jejich postavením... Najednou zjistíme, že se jednalo o skutečné vlastence, kteří - sotva se vzpamatovali z jednoho koncentráku, už nastoupili do druhého, nebo na popraviště. Mezi nimi je absence členů rozsáhlé sionistické lobby v Československu podezřele nápadná. Po smrti Stalina se sice - v nepřehledné době - spravedlnost nedopatřením ozvala a dopadla na R. Slánského a spol. Snad jediný, kdo z nich měl čisté ruce, byl asi Vlado Clementis. V 60. letech ustávají popravy a sionistická lobby mění kurs. Připravuje poznenáhlu Pražské jaro. Do čela si postavila politického zelenáče A. Dubčeka a za jeho zády opět hurá k nové moci. Znovu se objevuje drzá dvojice Pavel a Kriegel. Znovu se derou k výšinám. Oni jsou vyvolení a co na tom, že ve své podstatě mají na rukou krev už od roku 1917.

Uznat třetí odboj, znamená začít zpracovávat také jeho historii, a ta je ještě příliš živá, ještě je zde mnoho těch, kteří pamatují ... S touto historií nelze manipulovat a provádět zastírací manévry, jako se tomu děje kolem hlavních aktérů Říjnové revoluce. Například Lidové noviny nazvaly jednoho z největších světových Vrahů Trockého-Brensteina revolucionářem a historikem a srdceryvně líčí, jak byl chudák zavražděn. Třetí odboj nemůže existovat, protože hlavní aktéři únorového puče - sionisté, nemohou být odhaleni. Pak by z páně Kriegela nevoněly dálky, jak psal souvěrec Jiří Ruml, ale mohla by páchnout krev a znovu by mohly přijít na přetřes jeho zločiny ve Španělsku, za něž byl mezinárodně stíhán. Pak by panu prezidentovi mohla být těžko udělena Kriegelova cena za žurnalistiku.

Cítí-li se prezident Havel vinen za lidstvo tím, co se stalo vyvolenému národu, je to zcela v pořádku.

Bude se však někdy cítit vinen také za oběti Třetího odboje!?

(jz)

NEŽID O ŽIDOVI A NAOPAK

Jestliže řekne nebo napíše nežid o Židovi něco, čím na jeho národu shledá cosi nesprávného nebo nepěkného, byť i to bylo vyřčeno jenom v upřímné snaze, ujasnit si s partnerem v dialogu pravidla soužití, a třeba i jeho názor byl podepřen libovolným počtem prokazatelných faktů - je bez výjimky a ihned nařčen druhou stranou z nesnášenlivosti, antisemitismu a případně i z fašismu. Opačně ovšem soudy a názory Židů o nás, příslušnících nežidovských národů, leckdy ještě tvrdší a pohrdavější, máme zřejmě přijímat s vděčností.

Důkazem toho je již zmíněné obviňování z antisemitismu, čili z primitivního apriorního záporného vztahu k celému židovskému národu, tedy ze sklonů k dávání kolektivní viny, odsuzování bez hledání špatných a dobrých vlastností jednotlivců.

Příčina (mimo jiné) opět spočívá z větší části ve vzájemném nepochopení, a nepochopení obvykle pramení z nedostatku poznání a snahy o něj. To ovšem musí být oboustranné, a je asi převážně naší chybou, že jsme se nikdy soustavně nesnažili o poznání ducha a mentality našich židovských spoluobčanů.

Po řadu generací žijí Židé mezi mnoha nežidovskými národy, znají velice dobře naši mentalitu, kulturu, zvyky a víru, aniž bychom jim v tomto poznávání bránili. Opačně už to tak samozřejmé není, a netroufám si rozhodovat, zda hlavní podíl na tom má nezájem a snášenlivost většiny nežidovských národů, nebo udržovaná výlučnost a tajemnost, do níž se tak mnozí Židé vědomě uzavírají.

Tento nepřirozený stav je jednou z nejhlavnějších příčin latentního antisemitismu nežidovských národů, z jehož zapříčinění se asi budeme tak jako dosud navzájem obviňovat, ale nic to nezmění na faktu, že bude stejně tak nadále přinášet i své neblahé, tak dobře známé důsledky.

Všechno je samozřejmě, tak jako v životě vždy, mnohem a mnohem složitější, ale jediné řešení je nejspíš v poctivé statečnosti a otevřenosti, a o tu se musíme snažit pokud možno všichni z obou stran - jinak asi situaci ještě zhoršíme.

J. Voříšek

ZÍSKANÁ NIKOLI VYBOJOVANÁ

Uplynuly pouhé tři roky, co skončila i v naší zemi hrozná válka a diktatura, vnucená cizí okupační mocností, a zformovala se totalita nová, opět nadiktovaná cizí nepřátelskou mocností za vydatné spolupráce domácích přisluhovačů a kolaborantů - hrůze, trvající tentokrát více než čtyřicet let.

A stejně tak jako tenkrát v květnu posledního roku války a německé okupace, ani dnes netrvá dlouho naše radost ze získané (nikoli vybojované) svobody.

V listopadu roku 1989 jsme se opět přesvědčovali a ujišťovali, že už jsme se dostatečně poučili a zmoudřeli zmarněnými roky, než abychom znovu a opět jed-nou připustili správu našich společných věcí lidem, jejichž jediným smyslem bytí je moc, kariéra, sláva a peníze. Namlouvali jsme si, že dokážeme odstranit z našeho středu všechny známé usurpátory, fízly a práskače, že se hrdě otočíme zády k těm, kteří vždy uměli hbitě obléknout vhodný lokajský kabát právě mocných. Bylo toho ještě mnohem víc, co jsme si nalhávali a čemu jsme snad před těmi dvěma lety chtěli upřímně věřit. Samozřejmě jsme i tenkrát nebyli sami k sobě poctiví. Ze zbabělosti, ze strachu, z pohodlnosti, proto, že nám to tak dlouho říkali ti bývalí i ti místo nich přišlí. A když se rozhlédnem kolem sebe, když se podíváme sobě navzájem do očí, co nám zbývá jiného, než stud.

Stud za to, že opět přenecháváme správu obecných věcí křiklounům, státní finance mafiánům, politiku zkompromitovaným komunistům. Můžeme si vůbec dovolit přenechat ještě jednou další desetiletí našich životů nové totalitě, novým diktátorům? A čekat opět na dar pochybné svobody, který jak dobře známo, je vždycky darem danajským?

J. Voříšek

Historické kořeny současného judaismu

Dr. Theodor Herzl a počátky novodobého sionismu

Jedním z nejpodstatnějších činitelů, který ovlivňuje politické dění současného světa, je bez jakýchkoli pochyb **sionismus**. V tomto smyslu se pokusím podat vysvětlení vzniku, cílů a projevu tohoto hnutí.

Název pochází od proslulého pahorku Sion v Jerusalémě. Symbolizuje tedy staletou touhu Židovstva po návratu z diaspory do zaslíbené země, t.j. do Palestiny. V tomto smyslu je pozoruhodná obnova hebrejštiny jako živého jazyka, tzv. "ivritu" (**po jazykové stránce** možno zhruba srovnat s úsilím českých národních obrozenců o oživení češtiny a o její přízpůsobení požadavkům moderní doby).

Počátky sionismu jsou neodmyslitelně spojeny s výraznou osobností dr. Theodora Herzla. Narodil se roku 1860 v Budapešti ze staré sefardské rodiny (t.j. španělských Židů). Vystudoval práva; po skončení studií na sebe poprvé výrazněji upozornil jako dopisovatel významných listů, zejména Neue Freie Presse. Byl znám také jako autor románů a divadelních her. Zpočátku byl horlivým přívržencem asimilace Židů. K obratu u něj dochází v polovině 90. let 19. století, v souvislosti se známou Dreyfusovou aférou ve Francii. Na počátku roku 1896 vychází Herzlova kniha **"Der Judenstaat"** (Židovský stát). Původně byla koncipována **jako memorandum bankéřské rodině Rothschildů s cílem, varovat ji před nebezpečím asimilačního procesu**. Jediným řešením židovské otázky je podle knihy dr. T. Herzla zřízení nezávislého židovského státu. Žádal proto rozvinutí mohutné politické aktivity s konečným cílem dosáhnout mezinárodního uznání budoucího židovského státu. K tomu mělo sloužit také založení akciové společnosti, která by financovala výkup vhodné půdy, pro přechodné stádium třeba i mimo původní vlast Palestinu. Z hlediska organizace budoucího státu usilovat dr. Herzl o aristokratickou monarchii (byl ostře proti republikánskému zřízení a poukazoval na jeho závažné slabiny), v níž bude vládnout nová šlechta. Dělnictvo chtěl organizovat na základě profesních tříd a skupin podle vojenské disciplíny.

Bezprostředním úkolem ovšem pro dr. Herzla bylo zřízení celosvětové sionistické organizace, která by byla uznána jako jediný reprezentační orgán pro Židy všemi mocnostmi. V tomto směru vyvíjel dr. Herzl neobyčejnou aktivitu a vstoupil v jednání se sionisty prakticky z celé Evropy. Již v srpnu roku 1897 se mu podařilo zorganizovat **I. sionistický kongres v Basileji** (pro jeho závažnost se mu budu věnovat speciálně v příštím článku). Zde byl mimo jiné přijat program, který požadoval vytvoření židovské domoviny v Palestině. K tomuto cíli měly být použity následující prostředky: **a) podpora kolonizace Palestiny Židy, b) stmelení všeho Židovstva pomocí vhodných místních i mezinárodních institucí, c) posilování a podpora židovského národního cítění, d) podnikání příslušných kroků k získání souhlasu gójských (nežidovských) vlád k dosažení konečného cíle sionismu.**

V Basileji byla rovněž založena Světová sionistická organizace. Dr. Herzl se stal jejím prvním předsedou. (Vedle něho zde hrál významnou úlohu např. Max Nordau 1849-1923, původem rovněž z Uher.) Sionistická organizace založila pobočky prakticky ve všech zemích; za sionistu byl uznán každý, kdo souhlasil s cíli organizace a platil tzv. šekel - příspěvek ve výši asi tehdejší 1 německé marky.

V následujících sedmi letech až do své smrti (1904) vyvíjel dr. Herzl neobyčejnou aktivitu, aby pro své ideje získal souhlas velmocí včetně tureckého sultána. Ten však odepřel dát povolení ke zřízení autonomní židovské domoviny v Palestině. Vydal naopak nařízení, které silně omezovalo židovské přistěhovalectví do této oblasti. Sionistické hnutí se setkalo s jistým odporem i ze židovské strany - jak mezi asimilantskými Židy v západní, tak mezi ortodoxními židovskými obcemi ve střední a východní Evropě. Shromáždění Židů v Palestině mělo totiž podle názoru ortodoxních Židů nastat až po příchodu Mesiáše. **Zpočátku nebyli sionismu přímo nakloněni ani Rothschildové, kteří byli pro myšlenku získáni teprve krátce před smrtí dr. Herzla.** Z velmocí podporovala sionisty otevřeně jedině **Velká Británie**. Pro kolonizaci nabídla **Sinaj** (součást Egypta) nebo **území ve východní Africe**. To bylo ovšem příčinou dalších sporů mezi stoupenci a odpůrci dr. T. Herzla.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že Židé uznávali všeobecně dr. Herzla jako významnou osobnost. Na druhé straně mu však poskytli jen velmi málo podpory pro realizaci jeho ideálů. Jednou z příčin byl nesouhlas dr. Herzla s neodpovědným jednáním s nežidovskými národy ohledně bezostyšného zacházení v obchodní, finanční i politické oblasti.

Zmíněný návrh **na kolonizaci východní Afriky (Uganda)** měl širší dopad než je na první pohled zřejmé. Kdyby se podařilo uskutečnit tyto plány, mělo by to znamenat nebývalý rozvoj afrického kontinentu (**jeho sjednocení pod vedením Židů**). Toto ovšem jeho souvěrci nepochopili a stalo se to hlavní příčinou odmítnutí vědeckého a politického názoru dr. T. Herzla, který de facto podával nový světový názor. Jeho uskutečnění by znamenalo rozhodující obrat v celých dosavadních světových dějinách. Vytvoření centralizované africké monarchie by mimo jiné znamenalo citelnou ránu islámu.

V roce 1904 dr. Theodor Herzl umírá ve věku pouhých 44 let, nepochopen svými souvěrci. Jeho idea byla znovu významným způsobem oživena až po 2. světové válce, **kdy byl na základě rozhodnutí OSN z 29.11. 1947 vytvořen v květnu 1948 stát Izrael.**

Díla dr. T. Herzla:

- Der Judenstaat (Židovský stát) 1896
- Altneuland (Staronová země - román) 1902
- Zionistische schriften (Dva sv.) posmrtně 1905
- Tagebücher 1895-1904 (Tři sv.) posmrtně 1922
- divadelní hry, cestopisy, drobné studie

Petr Mutinský

Magnet tragédií

O náboženských poměrech v českých zemích jsem se již zmínil. Situace na Slovensku byla poněkud jiná. Téměř 100 let odolávali Slováci svodům husitského učení, ale posléze dospěli také k nepochopitelnému myšlenkovému skoku. České kacířství bylo pro ně nepřijatelné - obrátili se po té ke kacířství německému. Námětem našeho stručného přehledu jsou ovšem události v českých zemích, proto se v líčení poměrů na Slovensku omezím pouze na tuto poznámku.

Asi první viditelný krok k přijetí a rozšíření Lutherova učení u nás vykonal litoměřický farář, žatecký rodák Havel Cahera. Odešel do protestantského "Říma" Wittenbergu k Lutherovi, aby se seznámil s novým učením. Nepochybně jím byl tak okouzlen, že Luthera podnítil k sepsání výzvy Pražanům, aby se obrátili na novou víru. Luther tuto výzvu skutečně do Prahy vyslal a vybídl pražské konšely, aby se zřekli svěceného kněžstva, aby své duchovní volili a dokonce jim doporučil, aby si za svého administrátora vybrali právě zmíněného Caheru, což měla být zjevně "odměna" za jeho aktivitu. (Takových Caherů najdeme ještě v našich národních dějinách spoustu - někteří z nich jsou dokonce našimi současníky.) Přijetí Lutherovy výzvy znamenalo v konečných důsledcích přetržení zbývajících duchovních pout s Římem. Cahera se stává roku 1523 administrátorem dolejší konsistoře a týnským farářem, a ihned začíná ve svých kázáních vyzývat věřící k modlitbám Luthera "jako muže od Boha lidstvu seslanému".

Přirozeně že se takováto aktivita nemohla obejít bez projevů odporu ze strany - jak bychom asi dnes řekli - "Národní" v husitském hnutí. Po sjezdu utrakvistického panstva v pražském Carolinu roku 1524, kde bylo za přítomnosti pražského primátora Jana Hlavsy z Liboslavi přijato 20 článků, v podstatě vycházejících z Lutherova učení, postavil se Pašek z Vratu do čela starohusitů. Volby z března 1524 navrátili pana Paška zpět do primátorského úřadu a potvrdily vítězství starohusitů v Praze. Podle našich současných Caherů budeme odhadovat správně, že i ten ze šestnáctého století okamžitě zavětřil mocenskou změnu, a začal hanit a ironizovat Luthera s jeho učením stejně vehementně, jako ho krátce před tím vynášel až do nebe. To je ovšem vedlejší epizoda - důležitější událostí bylo (alespoň dočasné) spojení starohusitů s katolíky. Spojené strany žádaly potvrzení kompaktát. Lutheránští konšelé byli zatčeni a drženi pod silnou strází, radnice obklopena ozbrojenci, po celém městě pobíhaly hloučky rozvášněného lidu a situace vypadala na blízké vypuknutí konfliktu. Pražští měšťané, podezřelí z lutheránství, byli předváděni na radnici a před zvláštní komisí museli buď odvolat, nebo se z Prahy vystěhovat. Jako už tolikrát, vidíme, jak násilně zavlečená změna tradiční víry vyvolává okamžitě bouře a násilnosti na obou stranách. Tato vláda násilí trvala až do roku 1528, kdy konečně král Ferdinand opět roztrhl jednotu obou pražských měst (Starého a Nového), oběma městům jmenoval vlastní konšely a hlavního původce nepokojů Paška z Vratu z nich vypustil, a nařídil navrácení majetku a domů vypuzeným měšťanům. Tento králův počin k nastolení pořádku a práva si zaslouží obdivu tím spíše, že král osobně jako přesvědčený katolík Lutheránů a jejich odpadlickou víru nenáviděl. Zmíněný Pašek a Cahera pokračovali v podněcování nepokojů a nevraživoti, až byli nakonec roku 1529 králem vypovězeni z Prahy a Cahera navíc i ze země. Jejich další osudy nejsou pro českou historii důležité, a proto jen uvedu, že se pan Pašek uchýlil na svůj statek, kde roku 1534 zemřel v zapomnění, Cahera se vrátil opět k lutherství a živil se jako hostinský v bavorském Ansbachu až do roku 1545, kdy umírá i on.

Velmi zajímavý je pro pochopení naší i evropské historie vztah Luthera k Jednotě Bratrské. Luther posílá i jim pilně své listy, domnívaje se, že jako všichni husité budou i oni ochotni jeho učení akceptovat. Naštěstí si biskup Jednoty Lukáš dobře uvědomoval rozdíl mezi Bratřími, kteří nepovažovali dobré skutky za zbytečné, jak tomu bylo u Lutheránů, a ochraňoval pokud to šlo, své věřící před lutheránskou nákazou - zdálo se, že jednota najde správnou cestu. Ale již roku 1532 nastupuje úřad bratrského biskupa Jan Augusta, původně kališník, podle dobových svědectví ctižádostivý a samolibý muž, který začíná systematicky navazovat kontakty s lutherskými autoritami. Nelitoval námahy a dvakrát osobně navštívil Luthera ve Wittenbergu a snažil se překlenout myšlenkovou a věroučnou hráz, která stála dosud mezi Jednotou a Lutherovými sektáři.

Už rok po svém nástupu biskupského úřadu upravil Jan Augusta bratrskou věrouku tak, aby se zalíbila "wittenbergskému papeži" Lutherovi a uvedl, že Jednota bratrská vlastně vyznává lutherskou víru, jen trochu jinými slovy. Za to se mu dostalo hlučných pochval od lutherských vůdců, včetně Kalvína. Ten věroučný boj lze hodnotit různě, v praxi však znamenal úplný odklon od původních ideálů husitství a Jednoty samé, a naprostý příklon k Lutherovi, včetně jeho němectví. Opravdu dokonalá a naprostá degenerace původně poctivě národnostního hnutí. Všechno, co jsem dosud líčil, probíhalo na úplně změněné myšlenkové, společenské a hospodářské scéně. Idea renesance se začala prosazovat i u nás, bohužel však spíše jen povrchově - nikoli duchovně - jako tomu bylo v románských zemích, kde návrat k antickým hodnotám přinesl zdravou obrodu katolické Církvi. U nás tento proud našel výraz spíše v hospodářské, světské rovině.

Katastrofální požár, který postihl Prahu, zničil větší část Malé Strany a Hradčan a nevyhnul se ani královskému Hradu a chrámu sv. Víta. mimo znamenité stavební památky zničil oheň i svatovítské zvony a především Zemské desky, které představovaly jakousi základní listinu majetkových a právních vztahů českého panstva a tím celé země. Zničení Zemských desek ovlivnilo i další osudy Českého království na dlouhou dobu, jak si hned ukážeme. Zápisy Desek byly pracně obnovovány podle dostupných hodnověrných opisů a záznamů. Roku 1545 ovšem král Ferdinand přiměl české stavy, aby z nich byl vypuštěn revers, jímž roku 1526 stvrdil jejich svobodnou volbu (jak o tom byla zmínka minule) a nechal ho nahradit zápisem, který uznával dědické právo královny Anny a prohlásil Ferdinanda za "krále zvoleného a přijatého". Tento vcelku nenápadný akt do jisté míry zlegalizoval pozdější nároky Habsbukrů na český trůn.

Je už historicky naší národní vlastností, že věc, kterou jsme ochotni vybojovat a obhajovat za cenu obrovských obětí a strádání, dokážeme neuvěřitelně lehce zdevalvovat chvilkovou nepozorností nebo trestuhodnou nesvorností. Celé naše moderní dějiny jsou jedním jediným dokladem toho, že jsme tuto nepěknou a pro osudy národa obvykle i tragickou vlastnost v sobě nedokázali dosud překonat.

Vedením obnovy požárem zničených staveb byl pověřen schopný a energický stavitel Bonifác Wohlmuth z Kostnice. Nedokončená gotická věž svatovítského chrámu byla zakončena vysokou renesanční bání. Do naší doby se nedochovala a podoba, kterou známe, je výsledkem pozdější barokní úpravy. Byl znovu ulit i požárem zničený pověstný zvon Zikmund a instalování tohoto více než 11 tun těžkého kolosu patří k jenomu z obdivuhodných technických výkonů

své doby. Tehdy také vzniká v zahradách královského sídla známý pavilon Belveder (zvaný též letohrádek královny Anny), jedno z nejvýznamnějších a nejkrásnějších ranně renesančních stavitelských děl mimo kolébku nového stavitelského slohu, Itálii. Za panování krále Ferdinanda byly započaty i práce na obou známých hradních sálech, i když dokončeny byly až za jeho nástupců.

Nové myšlení a nový životní styl přiměly šlechtu k postupnému opouštění starých gotických hradů, které nevyhovovaly jak změněným životním požadavkům, tak i s rozvojem techniky ztrácely svůj vojenský fortifikační význam. Z nejznámějších staveb té doby stojí za připomenutí alespoň Rožmberský (později Švarcenberský) palác na Hradčanech, letohrádek Hvězda na Bílé Hoře, zámek v Horšově Týně, v Litomyšli a mnoho dalších. Na Slovensku se sluší připomenout zámek v Kežmaroku, ve Velké Bytči a radnici v Levoči. Zvláště poslední z jmenovaných staveb je mimořádně cenným a krásným dokladem stavebního umění naší renesance.

S postupným vyčerpáváním stříbrné rudy v Kutné Hoře se hospodářský význam města rapidně snižuje, a jen velkolepý chrám sv. Barbory je dokladem zacházející slávy města, které v době svého rozkvětu úspěšně soupeřilo ve významu s Prahou. Roku 1516 začíná éra stříbrných dolů v nově založeném městě Jáchymově na panství hrabat Šliků, kteří k těžbě usazují v zemi saské horníky. Více než půl století trvající slávu nových nalezišť založily proslulé tolary ražené z jáchymovského stříbra. Ve světové numismatice jsou tyto "Joachimstaler", krátce "tolary", skutečným pojmem a patří dodnes mezi nejkrásnější a nejvyhledávanější mince.

Král Ferdinand nebyl v právě záviděníhodné situaci. Jeho poměrně nedávno nabytou českou korunu i celou říši ohrožovalo dvojí nebezpečí - turecký tlak z východu, který představoval trvalou a velmi reálnou vnější hrozbu, nejen jeho soustátí, ale i celému křesťanstvu. Vedle toho musel čelit rozmáhajícímu se protestantismu ze severu, který pronikal především do českých zemí. Rozklad byl téměř úplný. Mladší generace českého panstva, už úplně odcizená ideálům svých otců, využívala náboženského i společenského chaosu k zabírání zbývajících církevních majetků (samozřejmě pod záminkou náboženského přesvědčení) a na místo kněží dosazovala do duchovních úřadů charakterově vykořeněné jedince, převážně zběhlé řemeslníky a obchodníky, kteří po "rychlokursu" v Lipsku nebo ve Wittenbergu zaujímali jejich místa. Věc došla dokonce tak daleko, že stavové využili královy nepřítomnosti v zemi a dosadili do úřadu administrátora dolejší konsistoře lutherána Jana Mystopola. Ten sezval do Prahy roku 1544 generální sněm duchovních a stavů, a vyžádal si od nich souhlas se změnami v lutheránském duchu. (Bližší poučení o této kapitole našich dějin najde zájemce v knize A. Gindelyho, Dějiny Českých Bratří, II.)

Určitá část české šlechty a měšťanů požádala pod dojmem těchto skutečností krále Ferdinanda o zakročení. Král projevil mimořádnou míru státnické schopnosti tím, že pod hrozbou tvrdých trestů nařídil duchovním přidržovat se obvyklých obřadů včetně průvodů k Husovu svátku, jak bylo v zemi zvykem. Je ovšem možné připustit i druhé vysvětlení, totiž že si král prostě nedovedl představit, aby nějaký národ jako celek tak ochotně přistoupil na cizí víru poté, když za nepředstavitelných, sebezničujících obětí obhajoval víru vlastní proti sjednoceným silám téměř celé tehdejší Evropy. Důvody králova rozhodnutí samozřejmě neznáme, ale je jisté, že přineslo rychlé výsledky. Už zmíněný Jan Mystopol se zalekl možnosti konfrontace s královou mocí a zachoval se podobně jako jeho duchovní předchůdce Cahera - hbitě navlékl starohusitský kabát a podržel svůj vysoký úřad až do své smrti v roce 1568. Král si byl nepochybně dobře vědom jeho nevalných morálních vlastností, ale vzhledem k nedostatku katolického a husitského kněžstva neměl příliš na vybranou.

Situace a stav Církve v českých zemích jistě nebyla jediným, ale pravděpodobně jedním ze závažných důvodů, které přiměly papeže Pavla III. ke svolání památného tridentského koncilu. Výsledkem skoro dvacet let trvajícího koncilového jednání byla tak dokonalá a promyšlená reforma Církve, že k dalším podobným zásahům došlo (z toho či onoho důvodu) až o více než třista let později, roku 1870. Za zmínku jistě stojí, že Lutheráni byli ke koncilovému jednání přizváni, proti čemuž Luther vášnivě agitoval. Brzy poté roku 1546 umírá, těžko říci zda s vědomím toho, na jak dlouho a jak krutým způsobem se bude Evropa zmítat v náboženských válkách a zmatcích, které svým učením do jisté míry vyvolal.

Když protestanti, varovaní a zastrašení svým vůdcem Lutherem, odmítli účast na tridentském koncilu, rozhodl se císař Karel V., již zmiňovaný bratr českého krále Ferdinanda, přimět je k účasti vojenskou silou. Proti "Spolku protestantských knížat k hájení víry", uzavřenému roku 1531, vystoupil vojensky ve válce nazývané šmalkaldské v letech 1545-47. Král Ferdinand si počátkem války vyžádal na stavech souhlas ke svolání zemské hotovosti (dnes bychom řekli asi: vyhlášení mobilizace) a celkem s nevalným vojskem vytáhl na pomoc císaři. Lutherovo učení vykonalo na myšlení českých pánů takovou změnu, že titíž lidé, kteří by před časem na královu výzvu ochotně vytáhli proti zahraničnímu nepříteli, odmítali bojovat proti nynějším - jak to chápali - spojencům ve víře, a svolání zemské hotovosti zdržovali tak, že museli být vyzývání dvakrát. Nakonec se ve Ferdinandově vojsku sešli jen katolíci, starohusité a Moravané.

Sotva král s vojskem opustil zemi, vypukla v království stavovská vzpoura, vedena na popud lutheránského "Říma" Kašparem Pluhem z Rabštejna. Odboj, prezentovaný jako obrana nové víry, byl v podstatě pokusem vysoké šlechty o získání ztracených výsad, které ovšem v konktrétních podmínkách znamenaly spíše právo na svévoli, než pochopitelnou snahu o případné zamezení královského absolutismu, o němž tehdy samozřejmě nemohlo být ani řeči. V počátku se jim podařilo strhnout na svoji stranu většinu protestantských pánů i některá královská města, ale když došlo na skutky, zalekli se svých úmyslů všichni. Aniž bych zabíhal do podrobností, omezím se na konstatování, že po prohrané bitvě jejich souvěrců v Německu roku 1547 se stavovské vojsko rozprchlo, vůdcové vzpoury uprchli za hranice a protestantská šlechta se z Prahy rozjela na svá panství.

Král Ferdinand, tísněn hrozbami ze všech stran, skoncoval se vzbouřenci rychle a prozíravě. Na skutečný boj proti mocné šlechtě nebylo zatím ani pomyšlení - vydal prohlášení o odpuštění vzpoury, pokud šlechtici písemně nebo ústně požádají o milost. Jeho odhad skutečného stavu morálního rozkladu byl správný. Naprostá většina pánů hbitě využila nabízenou příležitost promlčení viny. Podobně se zachovala i Praha, kde skutečnou vůli k odboji projevili jen obyčejní Pražané a někteří venkované. Pro konšely a měšťany byla dostatečnou výstrahou králova vojska, která město oblehla. Pochopitelně, že podmínky příměří byly pro vzbouřence, kteří se považovali za dědice husitů, adekvátní. Pokuta královské komoře, ztráta některých obecných majetků, postavení městské správy pod dozor královských rychtářů a některá další opatření. Nicméně i v tomto případě projevil král značnou míru státnické prozíravosti a potlačenou vzpouru potrestal vlastně velice mírně - kromě už zmíněných sankcí zbavil pouze dva šlechtice majetků a statků a dva iniciátory vzpoury z měšťanského stavu nechal popravit.

Král Ferdinand si byl ovšem dobře vědom toho, že skutečná latentní příčina nepokojů tím nebyla odstraněna. Na frontální boj proti lutheránské šlechtě neměl dost sil - navíc musel být kdykoli připraven na nový turecký vpád do zemí svého soustátí.

Jaroslav Voříšek
(pokračování příště)

"Pocta" parlamentní spravedlnosti

Odporný zápach prasklého bolševického vředu v našem sametovém parlamentu zcela po zásluze sklízí odpuzující hodnocení široké veřejnosti, neboť zaplavuje naše národy. Chapadla rudé mafie, zborcena lidskou krví, opět sevřela hrdla statečných dne 26. září 1991, kdy exilová veřejnost byla postupně deklasována a ocejchována puncem zrádců. Cynickým sdělením bylo zveřejněno, že na to, co jim bylo uloupeno, pozbývají jakýkoli nárok.

Realita zamítnutí restitucí vstupuje do naší historie ve znaku ponížení a plivnutí do tváře všech, kteří dlouhá léta stáli na straně odporu proti zločineckému bolševismu. Většina poslanců parlamentu takto oficiálně prokázala, komu slouží a čí zájmy zastupuje. Tímto aktem jednozačně stvrdila souhlasnou legitimitu k páchání zvěrstev rudého teroru. Je nepochybné, že cílem převlečených, ale i všech ortodoxních komunistů je už v zárodku zardousit vše, co ještě zůstalo zdravé. Pustošivým plevelem sametu stává se země zohyzděna poníženým pochlebováním a patolízalstvím.

Za soudobé situace nezbývá, než ze zahraničí opět pozvednout hlas a se vší rozhodností bít na poplach. Svět svobody nesmí být dezorientován. Musí zvědět pravdu a plně zhodnotit, kdo kým je, kdo co sleduje a koho má přijmout.

Bolševické zrůdy téměř půl století sály krev našich národů a těžily z loupeží. Za dobu existence jejich krutovlády se jim podařilo vychovat generaci, která zdědila vše, co uloupily (a je stejně bezohledně krutá a cynická, jako ony sami). V přítomnosti je pro nás tato generace o to nebezpečnější, že má stále neomezenou moc, kterou dokáže dokonale využívat ke svému prospěchu.

Proto na vás apeluji: Prohlédněte a zruště všechny kapitálové kontakty a investice! Nepodporujte nadále armádu lumpů, těžící ze ztýraného těla našich národů! Svou finanční pomocí pouze přispíváte na tučná konta našich hrdlořezů, stále se křečovitě držících u moci. Rudé mafie příliv vašeho kapitálu obratně využívají k upevnění svého postavení a pokračující dezorientaci národů. Ve své bezohledné podstatě jsou namířeny nejen proti nám, kteří jsme nuceni živořit, ale i proti vám v zahraničí. Za jejich vlády se stává poctivý občan bezmocnou loutkou.

Z úst federálního ministra financí Klause vstoupilo v známost, že špinavé peníze neexistují. Jak tedy dospěli komunisté k závratným částkám, se kterými jejich mafie vstupují do privatizace? Komu vůbec slouží politika dnešních sametových vládců, když je jim lhostejný hlas národa? Ptáme se: Jsou připraveni i nadále nést zodpovědnost za budoucí osud naší zubožené země? Kde berou odvahu ztotožňovat se se zločiny komunistů a hájit je, aniž by vzali v úvahu skutkový dopad těchto zločinů na vlastních národech?

Nám, kteří jsme přežili zrůdnost bolševické moci, není obtížné odpovědět. Známe viníky i obhájce. Jsme však zavázáni jménem našich popravených, umučených, jménem těch, kteří již zesnuli. Jménem zbídačených rodin a dětí, které trpěly a trpí s námi.

Vyzýváme vás z vašeho i našeho domova: Zastavte ruce, pokud je čas. Náš samet je odporný podvod k oklamání celosvětové veřejnosti!

Josef Koudelka

Nabídka inzerce v Týdeníku Politika

Plošná inzerce - 1 cm	7 Kčs
1 strana formátu A4	3 300 Kčs
1/2 strana formátu A4	1 650 Kčs
1/4 strana formátu A4	825 Kčs
1/8 strana formátu A4	412 Kčs

Prodejní nabídka za snížené ceny

Týdeník Politika nabízí k dodání poštou následující publikace (ve slovenštině) z produkce nakladatelství Agres Bratislava:

1. Analýza událostí 17. listopadu (M. Dolejší)	24 Kčs
2. Irák-Kuvajt neoficiálně (J. Tomáš)	14 Kčs
3. Oficiální verze a fakta k případu Bartončík (J. Voříšek)	19 Kčs

Nnabízené publikace + porto zašleme na vaši adresu na základě písemné objednávky. Při hromadných objednávkách nad 10 ks poskytujeme rabat 20%

Všechny objednávky jako obvykle zasílejte na adresu redakce:
P. O. BOX 31, 106 00 Praha 106.

Objednávkový kupón Týdeníku Politika

Objednávám pravidelné zasílání ks ..... Týdeníku Politika
Jméno .....
Adresa PSČ .....
Datum .....Podpis .....
Předplatné TP na měsíc (4 čísla) 14.80 Kčs + poštovné, platí se přiloženou složenkou. Z technických důvodů zatím roční předplatné nezavádíme. Kupóny posílejte na adresu:
Týdeník Politika, P.O.BOX 31, 106 00 Praha 106

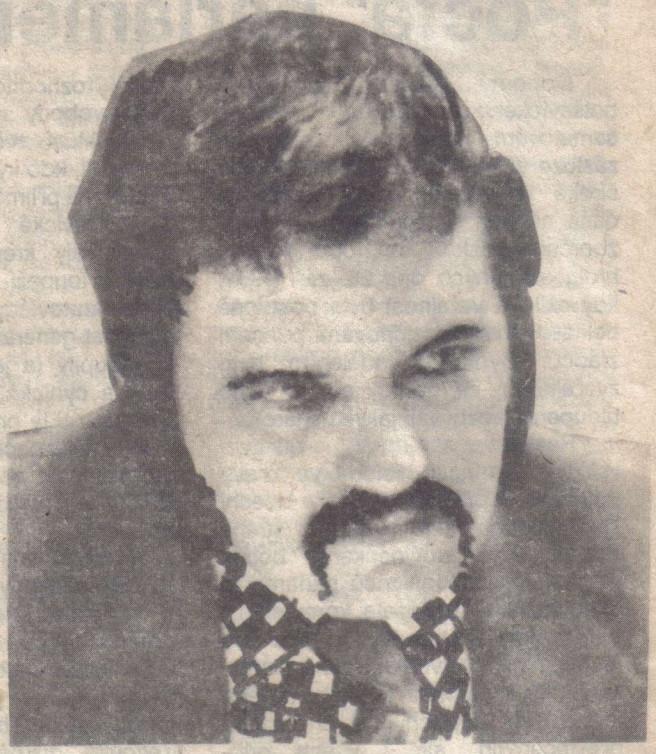

Představujeme...

Moderátor ve studiu: "...A na závěr našeho pořadu "Události - komentáře" jsme opět pozvali do studia zástupce dvou politických stran."

Otakar Černý: "Los padl tentokrát na Organizaci nezávislých Rumunů, a já tu vítám jejího mluvčího pana Ion Dascalescu, který bude hovořit pomocí tlumočnice, a na Křesťansko-demokratickou stranu, a já tu vítám jejího předsedu pana Bendu. A hned položím první otázku - Pane Dascalescu, vaše strana nakonec z minulých parlamentních voleb odstoupila a dost dlouho jsme o ní neslyšeli. Teď se objevuje na politické scéně znovu. S jakým cílem?"

I. Dascalescu (překlad z rumunštiny): "Počet našich členů se díky politickým asylantům v poslední době zmnohonásobil. Rozhodli jsme se proto zúčastnit příštích parlamentních voleb. Podali jsem žádost parlamentu a prezidentu ČSFR, aby i političtí uprchlíci měli volební právo. Byli jsme také pozváni na Pražský hrad, kde nás přijal kancléř pan Karel Schwarzenberg. Po velmi srdečném rozhovoru jsme darovali panu kancléři učebnici rumunštiny a pan Schwarzenberg nám s dojetím slíbil, že se ji bude rád učit, hned jak se naučí česky. Vaši představitelé nám teď vycházejí vstříc a toho chceme využít. Do voleb hodláme jít v koalici s panem Klausem, neboť jsme se doslechli, že jeho reforma je cestou na Balkán."

O. Černý: "Co tomu říká pan Benda?"

V. Benda: "Ano, všichni jsme Rumunům hodně dlužni..."

(Tlumočnice tato slova přeložila, nezávislý Rumun se rozzářil a náthl k panu Bendovi ruku s kloboukem: Přispějte na ubohé extrémisty pronásledované politické asylanty.)

V. Benda: "Ale já ... Já to myslel všeobecně. A pak ... nemám u sebe žádné peníze. Mám velmi početnou rodinu ... Bohužel ..."

(Nezávislý Rumun zklamaně stáhl ruku.)

O. Černý: "Přejděme raději k dalším otázkám. Pane Bendo, vy jste si za svého působení na politické scéně už získal určitou popularitu. Mohl byste přiblížit televizním divákům, jak vaše strana vznikla a jaké jsou její současné názory?"

V. Benda: "Už v dětství mne zaujala kniha E. Basse Klabzubova jedenáctka. Já jsem však neměl jedenáct synů, a proto jsem přibral i některé další příbuzné a nezaložil jsem fotbalové mužstvo, ale politickou stranu."

O. Černý: "Tady bych chtěl upozornit naše spisovatele na možnost napsat knihu o vás. Mohla by se jmenovat třeba Bendova Kádéeska. Možná by si u vás šplhli. Jste přece poslanec."

V. Benda: "Jako poslanec se řídím pouze svým svědomím a stranické zájmy u mě ustupují do pozadí. Křesťansko-demokratická strana v současnoti vychází nejen z principu jediného modelu ekonomické reformy, ale také, jak už z názvu strany vyplývá, i z Bible. Tady však musím podotknout, že po podrobném studiu Bible jsem došel k názoru, že některé její pasáže jsou v rozporu s principy ekonomické reformy. Aby tyto statě nemohli zneužít přátelé starých pořádků a nepřátelé reformy, rozhodl jsem se Bibli přepracovat."

(Podává O. Černému několik strojopisných listů.)

O. Černý: "Když dovolíte, já bych televizním divákům přečetl pár ukázek. Tak tedy přikázání: V jednoho ministra financí věřiti budeš ... Nebudeš zpochybňovat reformu ... Nebudeš hledat rozdíl mezi čistými a špinavými penězi ... (listuje dál v papírech). Zde - Evangelium podle Venouše. Kousek přečtu: Klaus seděl ve své kanceláři, když k němu přivedli ženu a pravili: Pane, tato žena hodně zhřešila, byla na přednášce profesora Zeleného. Stanovy nám káží ji vyloučit! - Klaus však stále seděl za stolem a psal si nějaká čísla. Konečně promluvil: Kdo z vás je bez viny, ať ji první vyloučí. - Všichni se zahanbeně vytráceli, až zůstala jen ona hříšnice. - Jdi, řekl Klaus a nehřeš více.

To je velice zajímavé, ale čas pokročil, a tak závěrečná otázka: "V poslední době se objevují různé názory na osobu předsedy Federálního shromáždění Alexandra Dubčeka. Jaký je váš názor, pane Dascalescu?"

I. Dascalescu: "Alexander Dubček je statečný Slovák. Kdyby nebyl statečný, pak by se třeba Václav Havel bál být prezidentem a my bychom teď možná ještě byli v Rumunsku."

V. Benda: "My jsme naopak prosazovali odvolání pana Dubčeka už dávno, ale čekali jsme, až s tím přijde někdo jiný. Také už známe vhodného zástupce, ale rovněž s tím čekáme, až jej navrhne někdo jiný. A ani já jsem se ještě definitivně nerozhodl."

O. Černý: "Teď už vás jen požádám o vylosování dalších dvou politických stran, jejichž zástupci zde zasednou příště."

I. Dascalescu: "Organizace nezávislých Albánců."

V. Benda: "Muslimsko-demokratická strana."